

מדברי המגידיים

ראה

"שש אנוכי על אמרתך כמוצא שלל רב"

שנה חמישית // עלון מספר - 235

רבי מרדכי שמואל אדלשטיין שליט"א

"אתה משוגע?! אתה עושה חור בספינה אתה מטביע את כולם! מה אתה חושב שהמים יגיעו רק אליך, פתאום המים יעצרו?!"

נאה דורש

לעולם יראה אדם כאילו העולם כולו חציו זכאי וחציו חייב. אם הוא עושה מצווה אחת אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, ואם חלילה הוא עושה עבירה אחת אז אוי לא, שהכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה.

לכן כתוב בפרשתנו, "ראה" - כלומר שכל אחד ואחד ראה - "אנוכי נותן לפניכם" - את האחריות על כל העולם, אם חלילה אתה עושה עבירה אתה מקלקל את כולם, ואם אתה עושה מצווה אתה מזכה את כל העולם.

אומרים חז"ל, משל למה הדבר דומה? לאדם אחד שהיה בספינה וכמו בימינו הספינה מחולקת לחדרים חדרים, לכל אחד יש את החדר שלו בספינה. אותו אדם התחיל לקדוח חור בספינה, ושמעו אותו מבחוץ שהוא קודח בספינה, שאלו אותו- תגיד, מה אתה עושה שם? אמר להם אותו אדם- מה אכפת לכם, זה החדר שלי אני שילמתי על הכרטיס ואני יכול לעשות פה מה שאני רוצה, והוא ממשיך לקדוח הלאה והלאה. אמרו לו- אדוני, מה אתה עושה שם?! ועוד פעם הוא ענה להם- מה אכפת לכם מה אני עושה?

הם ראו שאין ברירה ופרצו את הדלת, וראו שהוא עושה חור בספינה. אמרו לו האנשים- אתה משוגע?! אתה עושה חור בספינה אתה מטביע את כולם! מה אתה חושב שהמים יגיעו רק אליך, פתאום המים יעצרו?!

אומרים חז"ל, שכל אחד ואחד צריך לחשוב, שבביתו הוא יכול לעשות מה שהוא רוצה. עם ישראל זה גוי אחד, עם אחד, ואם אחד חלילה לא בסדר אז הוא מעמיד בסכנה את כולם, כי כל ישראל ערבים זה לזה.

פרויקט מיוחדו הרה"ג רבי ברוך רוזנבלום שליט"א, הרה"ג רבי מרדכי שמואל אדלשטיין שליט"א, והרה"ג רבי חיים טרנובסקי שליט"א על כוחו של כל יחיד ויחיד ו"ראה אנוכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה" // עמודים - 1, 3, 4

הרה"ג רבי מרדכי שמואל אדלשטיין שליט"א על כוחו של כל יחיד ויחיד.

הרה"ג רבי יעקב שיש שליט"א על עבודת ה'.

הרה"ג רבי דורון דוד גולד שליט"א על חיים של תורה.

הרה"ג רבי חיים טרנובסקי שליט"א על כוחו של כל יחיד.

הרה"ג רבי ברוך רוזנבלום שליט"א על כוחו של כל יחיד.

הרה"ג רבי שלמה קולדצקי שליט"א עורך העלון 'לבית התורני' ברמז מיוחד היכן רמזו הקורונה בשנת תש"פון עמ' 3

נא לא לקרוא את העלון בתפילה ובקריאת התורה

ניתן למצוא את העלון באתרי העלונים, דרשו, תורת יוסף, ואידישער ווינקל.

זמני כניסת שבת קודש

כניסת שבת קודש י-ם: 18:48

צאת שבת קודש י-ם: 20:03

כניסת שבת קודש בני ברק: 19:03

צאת שבת קודש בני ברק: 20:03

שבת שלום!

העלון מוקדש לרפואת: תמר בת שלומית, ברכה עלקא בת מחלה, דב בן לובה. **לעילוי נשמת:** סבתי- שרה בת אליהו, סבי- אריה ישראל בן נחמן זאב, גיל בן אוריאל, משה בכור בן רבי דוד, לוצ'ה בת הרש לייב, אסתר ברונשטיין בת חווה, הרב משה נתן נטע בן הרב יצחק אייזיק הלוי יונגרייז צ"ל, אבי- שי הלוי בן יצחק אהרון, אברהם בן רחל. **להצלחת:** שמואל בן נחמה. **לזיווג הגון:** חנה בלה בת חווה, מאיה בת לימור.

העלון השבוע מוקדש לרפואת כל חולי עמך בית ישראל שחלו בנגיף הקורונה

המולד יהיה בליל רביעי בשעה 1:54 - 16

בשהלב של היהודי חם, שהוא בוער לעבודת ה', אף אחד בעולם לא יעשה צלב על הלב שלו, אבל כשהלב חצי קפוא כל אחד יכול לדחוף לו איזה צלב".

ושם נעבדך

מספרים על יהודי שבדרך ליריד הוא נקלע שלא כדרכו למקום מסוים, ועוד רגע נכנסת שבת קודש והוא בכלל לא הגיע ליעד. אמרו לו אנשים- יש כאן יישוב, שגר בו יהודי קדוש וצדיק ויש לו הכנסת אורחים והוא יקבל אותך בסבר פנים יפות, וקוראים לו ה'סבא מסטערליק'.

הוא מגיע למקום ונותן לרבנית את כל דברי המוקצה, והיא מסדרת לו חדר. המנהג אצל הרב'ה מסטרעליק היה להתפלל בצעקות, בהתלהבות, ברגשי קודש, ואותו יהודי לא היה רגיל לזה בכלל. אחרי סעודת שבת פוגשת אותו הרבנית ושואלת אותו- "מה נשמע, איך היתה התפילה?" אומר לה היהודי- "ברוך ה' איזה הכנסת אורחים, אבל תגידי לי הרבנית דבר אחד אני לא מבין, למה הרב'ה צועק בתפילה?" אמרה לו הרבנית- "תבין, כשהרב'ה מתפלל הוא בוער".

-גם אני בוער ואני לא צועק". - "לא", אומרת לו הרבנית, "הרב'ה בוער באמת!" - "גם אני בוער באמת ואני לא צועק", אומרת לו הרבנית- "כשהרב'ה מתפלל הוא אש!" - "גם אני אש ואני לא בוער", ענה לה היהודי. הרבנית ראתה שאין לה עם מי לדבר, היא אומרת לו- "הנה תראה פה יש עוגות ותה, לך תישן טוב". למזלה, אחרי ארוחת הצהריים עוד פעם היא פוגשת אותו, שואלת אותו- "מה נשמע?" - "מיוחד במינו, איזה אוכל מצוין, אבל דבר אחד אני לא מבין למה הצעקות, אני כבר לא שומע, מה יש לצעוק הקב"ה שומע גם כשמתפללים בשקט?!" אומרת לו הרבנית- "כשהרב'ה מתפלל הוא כאש!" - "אבל גם אני אמרתי לך שכשאני מתפלל אני כמו אש, ואני לא צועק?!" גם הפעם היא רואה שאין עם מי לדבר. במוצאי שבת, אחרי ההבדלה הוא בא להודות לרבנית על כל ההכנסת אורחים, והיא מאחלת לו שבוע טוב, והיא מסותבבת ללכת. אומר לה היהודי- "הרבנית, אני צריך את הארנק שלי שהבאתי לך לפני שבת". שואלת אותו הרבנית- "איזה מוקצה הבאת לי?"

-הבאתי לך ארנק לפני שבת!" - "אני לא יודעת על מה אתה מדבר". - "מה זה את לא יודעת על מה אני מדבר? אני הייתי אמור ליסוע ליריד, לא באתי לרב'ה, תביאי לי את הארנק שלי הרגע!" אומרת לו הרבנית- "אומרים שמה שאדם חושב עליו ביום הוא חולם עליו בלילה, כנראה אתה חלמת על כסף כי אתה חושב עליו כל הזמן". אומר לה היהודי- "הרבנית תביאי את הכסף מיד!, אני צריך את הכסף זה כל העתיד שלי!" אומרת לו הרבנית- "מה אתה צועק?" אומר לה היהודי- "מה זה מה אני צועק, זה בוער בי כמו אש!"

אומרת לו הרבנית- "רצייתי שתשמע ותפנים. כשבוער צועקים אבל השאלה ממה צועקים, לאחד בוער התפילה ולאחד בוער הכסף, אבל אתה עדיין לא מקבל את הכסף אתה צריך לשמוע ממני חיזוק". וכך היא מספרת לו: "יום אחד בעלי, הרב'ה עשה הליכות ליד הנהר הקפוא, והוא חוזר הביתה מתלהב. "לא יאומן כי יסופר"- אמר לי הרב'ה- "ראיתי נער מחזיק ברזל ועושה צלב על הקרח. התפלאתי ושאלתי אותו- מה אתה מדבר בבית שלנו דברי טומאה ואתה עוד מתלהב מזה? אמר לי הרב'ה- לפני חצי שנה עברו כאן אוניות הוא לא יכל לכתוב על הקרח, עכשיו בקלות הוא יכול לעשות את זה. שאלתי אותו- עדיין מה ההתלהבות?" - "הרבנית לפני חודשיים הנהר היה חצי קפוא, הוא יכל לכתוב אבל בקושי, מזה למדתי ממנו שכשהנהר חצי קפוא אי אפשר לכתוב כלום, כשזה קפוא בשנייה אפשר לכתוב. כשהלב של היהודי חם, שהוא בוער לעבודת ה', אף אחד בעולם לא יעשה צלב על הלב שלו, אבל כשהלב חצי קפוא כל אחד יכול לדחוף לו איזה צלב".

המושגיח הרה"ג רבי דוד גולד שליט"א

שתרגילנו בתורתך

מאמר ב': אין חיים אלא תורה

המשך המאמר משבוע שעבר

הגמרא במסכת פסחים דף מ"ט ע"ב אומרת- "אמר רבי אלעזר: עם הארץ אסור להתלוות עמו בדרך שנאמר "כי היא חייך ואורך ימך" על חייו לא חס על חיי חבירו לא כל שכן?!" הוי אומר: כי "חיים" במושגי התורה המה "חיים רוחניים", "חיים של תורה".

נתבונן ונראה שהדברים עעוד יותר עמוקים. דהנה דברי הרמב"ם לעיל שחיי בעלי החכמה ומבקשיה בלא תלמוד תורה כמיתה חשובים מדבר על דין הגמ' במסכת מכות דף י' ע"א שתלמיד שגלה מגלין רבו עמו שנאמר "ונס אל אחת מן הערים האלה וחיי" עביד ליה מידי דתהווי ליה חיותא. ובכלל הדין הזה של "חיי" צריך לדאוג לחיותו נאמרה ההלכה דמגלין רבו עמו. וצ"ב- שהרי להיכן הוא גולה? לערי הלויים! -משרתי ה'! ובודאי שלא יחסרו שם בעלי חכמה ללמדו תורה ואמאי אם כן מגלין לו לרבו?

וכבר עמד על זה הריטב"א במכות וז"ל: "מגלין רבו עמו פירוש אע"פ שיש ישיבה בערי מקלט שלא מן הכל אדם זוכה ללמוד." נמצא שבכלל דינא של "חיי" של התורה נאמר שאסור לגרום לו אפילו רק לביטול תורה באיכות שכיוון שרגיל הוא ללשונו של רבו, לסגנונו ולדרכו, לא יוכל לקלוט דברי תורה מאחר ונמצא בטל מן התורה באיכות.

והימים שאנו עומדים בפתחם, ימי חודש אלול- מסייעים לכל אחד לבחור בטוב לחזור בתשובה, לפתוח דף חדש ולקבל בעז"ה תקציב חדש נפלא ביותר לקראת השנה שבפתח.

אנחנו קוראים השבוע פרשת ראה, שבת ראש חודש אלול "אני לדודי ודודי לי". המדרש אומר "אני ישנה ולבי ער" אני ישנה - מן הגאולה והקב"ה ער לגאלני' הקב"ה טורח- כל הזמן להוציא אותנו מכלל הגלות' לגאולה' והימים שאנו עומדים בפתחם, ימי חודש אלול- מסייעים לכל אחד לבחור בטוב לחזור בתשובה, לפתוח דף חדש ולקבל בעז"ה תקציב חדש נפלא ביותר לקראת השנה שבפתח. להתחדש ולהצליח!

"ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה: את הברכה אשר תשמעו אל מצוות ה' אלוקיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום: והקללה אם לא תשמעו" וגו' (י"א, כ"ז כ"ח) יש מי שדרש "ולבי ער" - - - ש"ע"ר' אלו שבועות של עקב וראה הימים - שמחברים את חדש מנחם אב עם חדש אלול, ואלו הימים הנשגבים שאנו עומדים בהם.

רבי לייב חסמן זצ"ל מביא את דברי המדרש - "את הברכה אשר תשמעו... ואת הקללה אם לא תשמעו"... 'אמר רב אלעזר מיום שנאמר פסוק - זה בסיני, אין טובה באה מן השמים ואין רעה באה מן השמים, אלא הטובה באה מאיליה על עושה טוב והרעה באה מאיליה על עושה הרע' - והדברים כפשוטם מבהילים על הרעיון מיום - שנתנה התורה והבחירה, במעשה האדם הוא - קובע את המציאות, של ברכה או חלילה להיפך "ראה אנוכי נותן לפניכם..."

זו המציאות שאדם - קובע במעשים שלו 'מעשיך - יקרבוך ומעשיך ירחקוך' אומר - רבי לייב 'מה צדקו דברי חז"ל, - והם רק מגלים לעין לראות פירוש המילות בתורה, איך שמבואר בפסוק הזה, שכל הברכה והקללה כבר ניתנו פעם אחת על הארץ בנתינת התורה, כאמרו "ראה אנכי נותן לפניכם", הרי שהכל כבר יצא לרשות האדם אם תשמעו ואם לא - תשמעו, ורק בשמירת התורה הקדושה תלויין כל מאורעות הכלל והפרט, בכל זמן ובכל דור, ושמירתה כבר נמסר לרשות האדם בבחירתו, והרי דבריהם - מפורשים בתורה עצמה, וזהו "אנכי נותן לפניכם" ואתם תקחו בעצמכם, כלומר: - שמעתה תלוי כל זה ביד האדם אם ישמע ואם - לא ישמע, והסיף והספר, המקל והככר, כבר ירדו כרוכים מן השמים הברכה אשר תשמעו, - והקללה אם לא תשמעו. והושע אמר (י"ד) "כי ישרים דרכי ה' - צדיקים ילכו בם וכושלים יכשלו בם", ויש לבאר בזה שמכיון שהטובה והרעה ניתנה ביד האדם, לכן גם ידיעת דרך הטוב אשר הצדיק הולך בה, וידיעת הרשע בדרכו הרעה אשר נכשל בה - ניתנו לאדם, כמו שכתוב "ומבשרי אחזה אלוקי" (איוב י"ט), וכן בשיר השירים (ה) "אני ישנה - ולבי ער" שהאדם יוכל למצוא הכל בקרב לבו - פנימה, אם רק יטה אזנו לשמוע את קול לבבו, אם רק לבו ער, ישמע: "קול דודי דופק פתחי לי", וגם להיפך (ירמיה ב) "תיסרך רעתך - ומשובותיך תוכיחך" שהאדם אינו נזקק - לעונשים מזולתו להבין שדרכו אינו נכונה, רק הוא בעצמו ימצא העונש בקרב לבו, "ודעי וראי כי רע ומר" וגו', 'דעי' הוא על העונש העתידי, 'וראי' זהו מה שעליו לראות עתה, אף כי יושב - בחושך, 'כי רע' היא הרעה העתידה לבוא, 'ומר' - מה שאתה מרגיש המרירות גם עתה'.

הרה"ג רבי שלמה קולדצקי שליט"א

הרה"ג רבי שלמה קולדצקי שליט"א עורך העלון 'לבית התורני' ברמז מיוחד ששמע בשם הרב ברוך רוזנבלום שליט"א על היכן רמוזה הקורונה בשנה זו מיוחד

בראי התקופה

היכן רמוז ה'קורונה' בשנה זו?

שלחו לי בשם הרב ברוך רוזנבלום שליט"א: שמעתי שהפסוק "שפת לא ידעתי אשמע" מתאים למה שקורה השנה, שבעקבות הקורונה לא יודעים האם יוכלו לקיים חתונה באולם או במצומצם. שפת-אותיות תש"פ, לא ידעתי אשמע, שואלים חתן מתי החתונה? - לא יודע. היכן תקיים? - לא יודע. על כל השאלות התשובה היא לא ידעתי. ויש להוסיף, ד'שפת' ר"ת שום פתרון תרופתי - לא ידעתי. - אז מה העצה? -אשמע ר"ת אתפלל שחרית מנחה ערבית.

אביא בזה ווארט נפלא ע"ד צחות ששמעתי, דהנה כתב רש"י בפרשת חוקת (במדבר, כא, ח) גבי נחש הנחושת דכתיב ביה "והיה אם נשך הנחש את איש והביט אל נחש הנחושת וחיי", וכתב רש"י שם: "ואמרו רבותינו (ברכות לג, א) וכי נחש ממית או מחיה, אלא בזמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתרפאים, ואם לאו היו נמוקים", ע"כ. ושמעתי להמליץ על זמננו זה - שנגיף הקורונה נמצא בינותינו עדיין ל'ע, וצריכים אנו רחמי שמים מרובין. דהנה תיבת "נחש", היא ראשי תיבות של שלושת תסמיני הנגיף: נ- נשימה (קשיי נשימה), ח- חום, ש- שיעול. והנה כמו כן "נחש" הוא ר"ת של שלושת הדרכים שמצוה עלינו משום "ונשמרתם מאד לנפשותיכם" לעשותם: נ- ניקוי הידיים, ח- חבישת מסיכות, ש- שמירת מרחק בין איש לרעהו. וזהו על דרך צחות: וכי "נחש" ממית (תסמיני המחלה) או "נחש" מחיה (דרכי הרחקה)? - אלא בשעה שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתרפאים!

מי שעושה מצוה – המצוה עצמה מביאה לו את הברכה, ומי שעובר עבירה – העבירה עצמה מביאה לו את הקללה" – לאחר המעשה עצמו, ההשלכה לדברים כבר לא בידי הקב"ה

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה (יא, כו)

אומרים חז"ל (דברים רבה, פרשה ד, אות ג) – ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה; אמר רבי אלעזר משאמר הקדוש ברוך הוא הדבר הזה בסיני, באותה שעה אסיכה ג, (לח): מפי עליון לא תצא הרעות והטוב, אלא מאליה הרעה באה על עושי הרעה, והטובה באה על עושי הטובה.

כדי להבין את דברי המדרש, נצטרך לגשת לביאורו של הנצי"ב מוולוז'ין בפרשת בחקותי, שמסביר את הדברים ע"י משל; משל לחולה שהגיע לרופא לקבל את תוצאות בדיקות הדם שלו; אמר לו הרופא: "תשמע אדוני, בדיקות הדם שלך מראות רמת כולסטרול גבוהה ביותר! אם תמשיך לאכול כבד קצוץ בכל יום, רמת הכולסטרול שלך תעלה ותוך ארבעה חודשים אתה כבר יכול להזמין מצבה! לעומת זאת, אם מעכשיו במשך ארבעה חודשים, תאכל רק חסה וגזר גמדי, רמת הכולסטרול שלך תרד באופן משמעותי ובע"ה תהיה בריא יותר". נשאלת השאלה – אם אותו בנאדם המשיך בכל זאת לאכול כבד קצוץ, ותוך ארבעה חודשים קיבל דום לב כפי שהזהיר אותו הרופא – האם הרופא אשם בזה שהוא קיבל דום לב?!

התשובה היא 'לא'; הרופא הזהיר אותו שזה יכול לקרות, במידה והוא ימשיך בצורת האכילה הזאת.

אומר הנצי"ב מוולוז'ין – דיש לדעת דשכר ועונש של המצוות אינם כגזירת מלך, שתלוי בדעתו ורצונו בכל שעה לעשות כמו שלבו חפץ, אלא כדבר הרופא המזהיר את האדם ממאכלים אלו שיזיקו, שאין הדבר תלוי ברצונו אלא מודיע מה שנעשה בבריאת הטבע. וכך המצוות והעבירות, כך נוסדו מהבורא יתברך שיהא שכר ועונש תלוי בקיומן ובבטולן. וכדאיתא ברבה ריש פרשת ראה – "משעה שהקב"ה אמר הדבר הזה מסיני שוב אין הקב"ה עושה כלום, אלא המצוות עושות שלהן והעבירות עושות שלהן, שנאמר "מפי עליון לא תצא הרעות והטוב", והרי זה כמו שכר ועונש של הרופא, שאין הרופא מעניש כלל בידיעתו שעבר האדם על אזהרתו אלא נענש מעצמו. ולא כעונש של המלך שאין העונש בא אלא בידיעה ופעולת המעניש.

פירוש הדבר, אמר הקב"ה: "נתתי לפניכם ברכה וקללה; מי שעושה מצוה – המצוה עצמה מביאה לו את הברכה, ומי שעובר עבירה – העבירה עצמה מביאה לו את הקללה" – לאחר המעשה עצמו, ההשלכה לדברים כבר לא בידי הקב"ה; במידה ונעשתה מצוה, נברא מלאך טוב שמלווה אותו. ומנגד, באם נעשתה עבירה, נברא מלאך משחית – והוא זה שפוגע ומזיק לו.

רעיון מהפרשה // כוחו של כל יחיד ויחיד

לעיתים יש לנו תחושה שלפועל הפשוט יש תחליף.

אנחנו מרגישים מספיק טוב עם עצמנו בכך שאנו מעבירים לו את המשכורת בזמן. על דיבדנדים מי מדבר בכלל.

פרשתנו מלמדת אותנו שבאשר משחררים עבד עברי לחופשי יש להעניק לו מענק מכובד. מענק שיפיגין את הכרת הטוב שלנו כלפיו. כי מה לעשות, בחברת בני האדם כולם צריכים את כולם. וכשם שלפועל לא תהיה משכורת בלי הבוס, כך הבוס לעולם לא יצליח להתעשר בלי אחרון הפועלים.

מצורף השבוע לעלון מוסף בדרכי האמונה והביטחון בראי התקופה

בשל המצב לא ניתן להשיג את העלון בכל הערים כבתחילה, אלא בעיר פתח תקווה בלבד.

וכן ניתן למצוא את העלון באתרי העלונים, תורת יוסף, אידישער ווינקל, ואתר דרשו.

עורך: אריאל שוורץ. הפצה: הפרשתון לשבתון. לקבלת העלון במייל - merav_v2@walla.co.

הקדשה רגילה לשבוע בלבד: 7 ₪. הקדשה לחודש: 25 ₪

אם יש לכם סיפור מחזק או מוסר מרבתינו פרסמו אותו כאן בעלון על מנת שיהיה לזיכוי הרבים (לשליחה: merav_v2@walla.com) בברכת התורה, העורך.

מבית העלון
 "מדברי
 המגידים"

"בדרכי האמונה והביטחון"

מדור מיוחד בראי התקופה

גיליון מספר
 1//פרשת
 השבוע-ראה,
 תש"פ

המצב בו אנו נמצאים כעת הוא לא פשוט. אנשים רבים איבדו את פרנסתם, אנשים רבים נדבקו, המצב בו אנו נמצאים כעת זהו מבחן אמיתי באמונה וביטחון, לכן ראינו לנכון לעשות מדור מיוחד בנפרד מהעלון הרגיל, בענייני אמונה וביטחון בראי התקופה.

מבוא

ניסיון הפרנסה, הקיים מאז גזירת "בזיעת אפך תאכל לחם", נחשב לאחד הניסיונות הקשים והמאתגרים שרובנו מתמודדים במהלך חיינו.

רובנו כורעים תחת עול הפרנסה, וכפי שלימדונו חז"ל "קשה היא הפרנסה כפליים כלידה".

סוגיית זו של פרנסה נוגעת לכל אחד ואחד מאיתנו, מהווה חלק בלתי נפרד מחיינו, והשפעותיה משליכות לא אחת על כל תחומי החיים.

כאשר קיימות בעיות פרנסה, אנשים נוטים לאבד את שלווה רוחם וחוששים מפני חוסר הוודאות שטומן בחובו העתיד. הם הופכים לטרודים לחוצים ומודאגים, איך יסתדרו וכו'.

הדאגה מייצרת אצל האדם מחשבות כמו- מה יקרה אם "לא יגמור את החודש", איך יסתדר בלי פנסיה או עם משכורת נמוכה וכו'. דאגות אלו מתרבות ביחוד לאור העובדה שבני המשפחה עלולים להלחיק זה את זה. הרגשת האחריות של בני הזוג המפרנסים את הבית לעננה כבדה של דאגה.

שער ראשון

הקב"ה ברא את העולם ודואג לכל יצוריו ובכללם לבני האדם.

פרנסתו של האדם מובטחת וכפי הנאמר "נותן לחם לכל בשר" "משביע לכל חי רצון", "ואתה נותן להם את אוכלם בעתו".

כך גם העיד אליהו הנביא ואמר: "מעיד אני עלי שמים וארץ שיושב הקב"ה ומחלק בידו מזונותיו לכל באי עולם וכל מעשה ידיו שברא- מאדם ועד בהמה, מאמש ועד עוף השמיים." (תנא דבי אליהו פרק י"ד).

ברם, שונה השגחת הקב"ה עם האדם ביחס לשאר ברואיו. היות ולאדם יש בחירה חופשית, הוא יוכל להשפיע על השפע הנקצב לו הן לחיוב והן לשלילה.

הוא יוכל לגרום שהשפע עליו יהיה גדול במיוחד, וממילא יוכל להנות ממנו רבות, אך הוא עלול גם לקלקל את השפע במעשיו ולחסום את צינורות השפע, וכפי שענה אליהו הנביא לאדם ששאלו: "רבי, מפני מה נאמר (תהילים קלו) 'נותן לחם לכל בשר' ונאמר: (שם קמוז) 'נון לחם לבהמה לחמה לבני עורב אשר יקראו, ואדם אין מכין הוא לו?'. ענה לו אליהו הנביא: "אמרתי לו: 'בני, בדרך ארץ שאדם עושה בידו'".

המשך אי"ה בשבוע הבא.

לתגובות ולפניות: merav_v2@walla.com

בברכה, העורך.